

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.85/2013/6. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. év november hó 13. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

A testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 7.B.52/2012/26. számú ítéletét ***megváltoztatja.***

A vádlott cselekménye a 2012. évi C. törvény 164. § (1) bekezdése és a (8) bekezdés II. fordulata szerint minősül.

A vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetése kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 3.000 (háromezer) forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A Budapest Környéki Törvényszék a 2013. január 15. napján kelt 7.B.52/2012/26. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében (Btk. 170. § (1) bekezdés, (6) bekezdés II. fordulat). Ezért őt 3 év 6 hónap börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Elrendelte a Fővárosi Bíróság 5.Bk.40/2009/7. számú végzésével kiszabott 1 év börtönbüntetés végrehajtását.

Rendelkezett a járulékos kérdések, így az előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztés tartamába beszámítása, a bűnjelek és a bűnügyi költség viselése tekintetében is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője felmentésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.158/2013/1. számú átiratában az ügy elbírálására nyilvános ülés tartását és az elsőfokú bíróság ítéltének

helybenhagyását indítványozta. Egyúttal bejelentette, hogy a nyilvános ülésen nem kíván részt venni.

A nyilvános ülésen a vádlott védője a felmentésért bejelentett fellebbezést enyhítésre vonatkozóan tartotta fenn a mérlegelt tényállásra és a törvényes minősítésre tekintettel. Kifejtett álláspontja szerint a kiszabott büntetés eltúlzottan súlyos, mert az elsőfokú bíróság a vádlott büntettségének tulajdonított hangsúlyos jelentőséget, ugyanakkor kellő súllyal nem értékelte, hogy a vádlott a négy kiskorú mellett szellemileg leépült anyósáról is gondoskodik. A vádlott személyiségszerkezete és a jelentős időmúlás is enyhítő körülmény. Mindezekre tekintettel elsődlegesen a kiszabott büntetés enyhítését, másodlagosan az elbíráláskori Btk. alapján a kétharmad feltételes szabadságra bocsátás alkalmazását kérte.

A vádlott a történetek miatti sajnálkozását hangsúlyozta.

Az ítélőtábla a vádlott és védője által bejelentett fellebbezés folytán az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. §-ának (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Felülbírlata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat maradéktalanul betartotta.

Törvényesen járt el, amikor tanú1 és tanú2 részére mentességet biztosított. Helyesen járt el akkor is, amikor nem látta bizonyítékként értékelhetőnek sem a vádlott, sem tanú3 szakértő előtt tett nyilatkozatát a Be. 108. § (8) bekezdése alapján. A poligráfos vizsgálat kapcsán szaktanácsadót törvényesen hallgatta ki tanúként és a Be. 296. § (1) bekezdés a./ pontja alapján tanú4 nyomozás során tett vallomásának tárgyaláson történő felolvasására is törvényesen került sor.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást kellő részletességgel és alapossággal folytatta le. A vád tárgyává tett cselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességében is értékelte, okszerűen, a logika szabályainak ellent nem mondóan mérlegelte. Nem tévedett akkor sem, amikor az általa megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést.

A lefolytatott bizonyítás eredményeként az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás túlnyomó részben megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól és csak egy ponton, az ítélet 4. oldal utolsó és az 5. oldal 1. bekezdését illetően, a Be. 351. § (2) bekezdés c./ pontja, iratellenesség okán tekinthető részben megalapozatlannak.

E részbeni megalapozatlanságot az ítélőtábla tanú3 elfogadott tanúvallomása alapján a Be. 352. § (1) bekezdés a./pontjára tekintettel annyiban helyesbíti, hogy a dulakodásra utalást mellőzi és azt állapítja meg, hogy a vádlott a felesége védelmére kelő sértettet a betonozott gépkocsi beállón legalább egy ízben fejen ütötte és mellkason rúgta. Az 5. oldal 1. bekezdéséből pedig mellőzi annak megállapítását, hogy a sértett felállása után a dulakodás újra kezdődött volna.

A fenti helyesbítéssel a tényállás már minden tekintetben megalapozottá vált, következésképp ez a tényállás a Be. 352. §-ának (2) bekezdése értelmében irányadó volt a másodfokú eljárásban is. Megjegyzendő, hogy a módosított fellebbezés folytán a megállapított tényállást már fellebbezési támadás sem érte.

Az elsőfokú bíróság példamutató alaposággal, minden részletre kiterjedően eleget tett indokolási kötelezettségének.

Számot adott arról, hogy a rendelkezésére álló bizonyítékok közül mely bizonyítékokat, mely körben és miért fogadott el, illetve mely bizonyítékokat mely körben és miért nem tartott valóznak.

Igen részletesen bemutatta a vádlott különböző időpontokban tett nyilatkozatait, kimerítő részletességgel elemezte azok ellentmondásait. Indokát adta annak is, hogy a jogos védelemre vonatkozó, egymástól is eltérő nyilatkozatait miért nem látta elfogadhatónak.

Nem tévedett akkor sem, amikor tanú5-nek a férje vallomásait alátámasztani igyekvő, de számos ellentmondást tartalmazó vallomását szintén nem fogadta el.

A vádlotti szavahihetőséget nemcsak a konkrét bűncselekmény, de annak előzményei (a gépkocsi használata, a baleset bekövetkezésének módja, a vádlott italfogyasztása) és az azt követő vádlotti magatartás vonatkozásában is részletes vizsgálat tárgyává tette. E körben foglalkozott tanú6 és tanú7 vallomásával is, melyeket logikus érvekkel nem tartott elfogadhatónak.

Nem tévedett akkor sem, amikor tanú3 vallomásának értékelésével összefüggésben az ellentmondásosság okaként az általa átélt traumát jelölte meg. Megjegyzendő vallomásával kapcsolatban az, hogy a tanú abban végig következetes volt, hogy a vádlott megütötte és megrúgta a férjét, aki ettől esett el és ütötte be fejét a betonba.

A tényállással összhangban iratellenesnek találta az ítélet indokolása 26. oldal 4. bekezdését, miszerint a verekedés, dulakodás nem szakadt volna meg a sértett földre kerülésével. Ez egyébként ellentétben áll a 26. oldal 6. bekezdésében írtakkal is, amely azt rögzíti, hogy miután a sértett felkelt, már rosszul érezte magát, támogatásra szorult.

A sértett sérülései kapcsán rendelkezésre álló orvos-szakértői vélemények aggálytalanok voltak.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és cselekményét is az anyagi jogi szabályoknak megfelelően törvényesen minősítette halált okozó testi sértés bűntettének. Az e körben kifejtett elsőbírói állásponttal az ítélet táblája mindenben egyetértett.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülmények közül a súlyosító körülményeket teljes körűen sorolta fel.

Az enyhítő körülményeket illetően a védő alappal kifogásolta, hogy a személyi részben feltüntetettek ellenére értékelés nélkül maradt, hogy a vádlott szellemileg leépült anyóságról is gondoskodik, a vádlott személyiségszerkezetét és azt a körülményt, hogy a vádlott 2 és fél éve áll a büntetőeljárás hatálya alatt. E

körülményeket, valamint a vádlott nyilvános ülésen tett azon nyilatkozatát, melyben sajnálkozását fejezte ki a történetek miatt, az ítélőtábla enyhítő körülményként értékelte.

Ezen további enyhítő körülmények azonban nem alapozták meg a vádlottra kiszabott büntetés tartamának lényeges enyhítését és kellően csak azt indokolták meg, hogy az elsőfokú bíróság okkal tért el a középértéktől.

A büntetett előéletű, próbaidő és büntetőeljárás hatálya alatt álló vádlottra az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartama arányban áll a cselekmény tárgyi súlyával, a vádlott alanyi bűnössége fokával és a bűnösségi körülményekkel, megfelel a büntetés céljainak is.

Az elsőfokú bíróság az elkövetéskor hatályos Btk.-t alkalmazta.

A 2013. július 1-jén hatályba lépett 2012. évi C. törvényre tekintettel az ítélőtábla megvizsgálta, hogy az elkövetéskori vagy a jelenleg hatályos Btk. rendelkezéseit kell-e alkalmazni.

Mivel a védő által másodlagosan felhívott feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezések a vádlottra kedvezőbbek, az új Btk. szerint minősítette a vádlott cselekményt a 164. § (1) és (8) bekezdés II. fordulata szerint és szabta ki a szabadságvesztés büntetést a 80. § (1) és (2) bekezdés alapján.

A közügyektől eltiltás kiszabása a 61. § (1) és a (2) bekezdésén, a helyesen meghatározott börtön fokozat a 37. § (2) bekezdés a./ pontján alapul.

Megállapította az ítélőtábla, hogy a vádlott az új Btk. 38. §-ának (2) bekezdés a./ pontja alapján legkorábban a büntetés kétharmad részének letöltését követő nap bocsátható feltételes szabadságra.

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta a rendelkező részben írtak szerint, míg az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb - törvényes - rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott védelmét a másodfokú eljárásban kirendelt védő látta el. Az ennek folytán felmerült bűnügyi költség összegét az ítélőtábla a Be. 381. § (1) bekezdése alapján megállapította. Mivel a bejelentett fellebbezések eredményre nem vezettek, akként rendelkezett, hogy a bűnügyi költséget a vádlott viseli.

Budapest, 2013. év november hó 13. napján

Dr. Magócsi István s.k.
a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet ***s.k.***
Nándor s.k.
előadó bíró

Dr. Németh
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 7.B.52/2012/26. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.85/2013/6. számú ítéletében írt változtatással 2013. év november hó 13. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2013. év november hó 13. napján

Dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő